

Jo sóc sa majestat el client

per Jaume Vallcorba i Rocosa

Pels volts de Nadal vaig anar a comprar unes joguines per fer els Reis als néts. Entro a la botiga de l'especialitat en què ja havia projectat fer les compres.

La botiga és molt plena i per això haig d'esperar una mica perquè m'atenguin. Finalment una dependenta jove, d'uns disset o divuit anys, queda lliure i, adonant-se que m'espero perquè m'atenguin, em demana en castellà, què desitjo.

Li dic en català, és clar, el nom de les joguines que ja porto apuntades. Em diu que sí que les té, en castellà, respecte de cada una de les que li vaig anomenant. La resistència de la dependenta a parlar-me en català em carrega. És per això que li demano:

—Senyoreta, que no té el graduat escolar?

Em respon que sí, i sense abandonar el castellà, inquireix per què li faig aquesta pregunta.

—És perquè si té el graduat escolar, vol dir que ha estudiat català i l'ha aprovat. I si l'ha aprovat no entenc per què es resisteix a parlar-m'hi.

La resposta és de saberuda:

—Perquè tinc el dret de parlar en castellà, com vostè en català, perquè són llengües oficials.

—Senyoreta —que li responc carregant-me de paciència—, ni vostè ni jo actuem en aquest moment de funcionaris de l'Estat, que són els únics que estan sotmesos a les llengües oficials. Nosaltres hem de parlar la llengua pròpia del país.

La cosa causa estupefacció i un somriure estúpid en la senyoreta, com si em prengués per un guillat. Es faria massa llarg explicar-li que *oficial* és un derivat de *ofici*, i que els escrits de l'administració pública s'anomenen *oficis*. Així ho ha entès el Tribunal Constitucional, el qual ja ha dit i repetit que la llengua oficial és la dels centres oficials, o sigui la que han de fer servir per a relacionar-se els funcionaris dels diferents centres públics els uns amb els altres i amb el públic en general. Així doncs, on hi ha dues llengües oficials han de relacionar-se amb la població en la llengua oficial en què l'administrat se'ls dirigeix. Ho diuen, per exemple, les sentències del Tribunal

Constitucional núm. 82/1986, 46/1991 i la de 25 d'octubre de 1993.

Aquestes sentències adverteixen que una cosa és la llengua oficial i una altra la que pugui emprar el poble.

No; tota aquesta explicació no la hi he feta, a la dependenta. Només l'he deixada desorientada dient-li que ni ella ni jo no érem funcionaris i que fer referència a les llengües oficials no era del cas.

—A més —li dic— si vostè fos funcionària, vostè m'hauria de parlar en català, perquè és la llengua en què jo, l'administrat, li parlo.

Però encara, sorprenent-la més, li deixo anar:

—Jo li reclamo que m'atengui en català per un motiu important: perquè jo sóc *sa majestat el client*.

La dependenta gira la vista cap a una dona més gran que s'ha posat a prop nostre. Endeveno que aquesta altra deu ésser la propietària o l'encarregada, i amb gest d'anar-me'n si no m'atén bé, li pregunto:

—És que no hi ha ningú que pugui atendre'm en català?

—Jo mateixa —em respon la dona gran.

Devia considerar que no li convenia que se li escapés un client. ♦

EL FUTUR D'AQUESTA LLENGUA DEPÈN DE TOTS, I DE MI!!
AL CARRER I TAMBE A LA PEINA
CONVE, DONCS, FER-LA SERVIR